ÎMPĂRĂȚIA POVEȘTILOR

CÂINELE ZBURĂTOR

de DON CORESI

ePublishers

DON CORESI

CÂINELE ZBURĂTOR

Nuvelă pentru copii şi adolescenţi

ePublishers

Această edi□ie electronică se difuzează gratuit prin Vodafone.

Coperta şi ilustraţiile: HADAI G. KLÁRA

© 2013 ePublishers
Toate drepturile rezervate.

© 2013 ePublishers
Toate drepturile rezervate.
Tel.: 021-260 0125, 021-312 8212
Fax: 021-312 8212
URL: http://www.epublishers.ro/
E-mail: info@epublishers.info
ISBN 978-606-8365-65-7
Made in Romania

Made in Romania

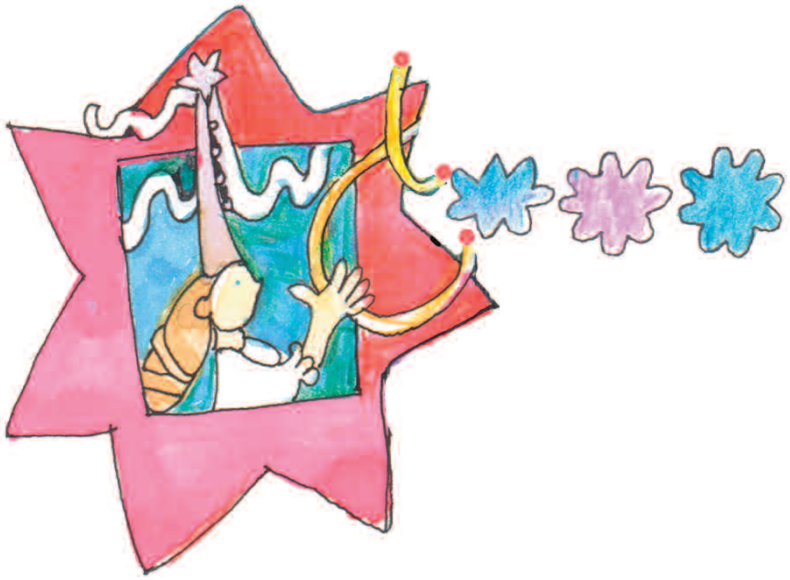

Se dedică lui Liviu Andrei Constantinescu

telepatie
telepatie
telepatie
telepatie
telepatie

Tainele telepatiei

De-am putea unii cu ceilalți să vorbim fără cuvinte,
Să-nțelegem totul numai printr-un gând trimis direct,
Folosind telepatia să legăm minte cu minte
Şi, indiferent de limbă sau de-oricare dialect,

Să armonizăm gândirea şi simțirea dintre semeni,
Poate chiar o punte caldă de mesaje să-aruncăm
Către plante, animale, alții care ni-s asemeni –
Ah, ce lume minunată am putea să înălțăm!

Lumea-ntreagă e iubire – n-am greşi atunci de-am spune,
După cum acuma spunem că iubire-i Dumnezeu.
Unind sacrul cu profanul, vieți eterne-or să răsune
Ca o muzică perfectă, renăscându-se mereu.

Poate nu-i departe vremea când savanții vor desface
Ghemul de secrete aspre al zisei telepatii
Şi atunci o cale nouă ni se va ivi, spre pace,
Spre-o comunicare dreaptă, fără ziduri mii şi mii.

Clypeaster altecastatus Michelotti
Pecten gigas Lamarck
Donax fucida Eichwald
Conus ponderosus
Ryrula

Doreşte-ţi ceva!...

Când va fi mare, Laura va studia fauna şi flora din mări şi oceane. Acesta este visul ei. Iar dacă îi vezi colecția de cochilii de scoici şi melci de mare, te convingi că îşi va realiza acest vis: este o colecție deosebit de bogată şi variată. Nu-ți poți lua ochii de la ea o zi întreagă.

Laura însăşi petrece aproape o oră pe zi studiindu-şi colecția, admirând fiecare piesă în parte şi căutând în diverse enciclopedii şi tratate de biologie denumirea fiecărei scoici sau a fiecărui melc de mare din colecție. Le-a găsit aproape pe toate. O singură cochilie a rămas, de fapt, neidentificată, una micuță, ascuțită, de culoare violet aprins.

Laura ia din când în când câte o cochilie mai mare şi o pune la ureche. I se pare că, în ecoul produs de cochilie, descifrează vuietul valurilor mării. Abia aşteaptă să vină vacanța, să meargă iarăşi la mare. Dar până atunci şi aceste sunete sunt suficient de bune pentru potolirea dorului de mare din inima sa...

Într-o zi, fără să-şi dea seama, duse la ureche o cochilie mai mică decât de obicei. De fapt, era chiar cochilia violetă pe care nu reuşise s-o identifice. Mare îi fu mirarea când, pe fundalul vuietului ca de valuri marine, auzi o şoaptă slabă, zicându-i:

– Doreşte-ți ceva... Doreşte-ți ceva...

Crezu că i se pare, dar – ce ar fi costat-o să încerce? Aşa că îşi spuse în gând: „Îmi doresc un borcan cu piure de castane!“

În clipa următoare, ce credeți că ținea în mână? Ați ghicit, iubiții mei cititori: în clipa următoare, Laura ținea în mână... un borcan cu piure de castane!

Din clipa aceea, Laura putea să aibă tot ce-şi dorea. Nu făcea decât să țină scoica violetă în mână, sau doar s-o atingă – şi să-i spună în gând: „Îmi doresc...“. Imediat căpăta tot ce-şi dorea.

Laura, însă, nu abuză de puterea miraculoasă a cochiliei violete. Simțea că, pe de o parte, trebuie să păstreze secretă calitatea aceasta a cochiliei: dacă toată lumea ar fi observat că ea îşi poate îndeplini orice dorință, ar fi întrebat-o cu siguranță cum de reuşea să facă aceasta. Şi, dacă ar fi dezvăluit adevărul, nu se ştie, poate că s-ar fi terminat cu puterea miraculoasă a cochiliei violete.

Numai când era singură, Laura îi cerea câte un lucru mărunt cochiliei violete: o înghețată, o carte mai rară... Odată i-a cerut s-o ducă într-o noapte la mare numai pentru cinci minute şi apoi s-o readucă acasă. Ceea ce s-a şi întâmplat, spre marea bucurie a Laurei!

Ce nu i-a trecut niciodată prin cap Laurei să-i ceară cochiliei violete? Nu i-a cerut – şi nici măcar nu s-a gândit vreodată să-i ceară – să-i facă temele pentru şcoală, să-i asigure rezultate bune la învățătură... Toate acestea şi le rezolva singură, prin muncă susținută şi seriozitate.

Câinele Azur capătă o pereche de aripi

Laura avea un câine alb, mic – era foarte tânăr –, un ciobănesc. Îl chema Azur, aşa a vrut ea să-i pună numele, pentru că această culoare îi amintea de valurile liniştite ale mării într-o zi însorită de vară. Laura ținea foarte mult la Azur şi adesea ieşea cu el la plimbare. Cum curtea casei lor se învecina cu câmpul, iar nu departe se afla lacul încărcat cu nuferi, Laura pornea cu Azur în multe după-amieze către lac. Se jucau şi se alergau puțin pe marginea acestuia, după care se întorceau relaxați şi veseli amândoi.

Într-o zi, însă, un vultur pleşuv uriaş, rătăcit din munți, care îşi căuta hrana în preajma lacului, se repezi la Azur, îi înfipse ghearele în blana lui mițoasă şi, cum Azur nu cântărea prea mult, îl ridică în aer, zburând cu el departe, înspre munți.

Laura rămase extrem de uimită, pentru că nu s-ar fi aşteptat în ruptul capului la aşa ceva. Acționă din cauza aceasta fără să se gândească prea mult: atinse cu degetele cochilia violetă din buzunar şi spuse în gândul ei: „Îmi doresc să-i crească aripi lui Azur, mai puternice decât cele ale vulturului şi să scape din încleştarea păsării de pradă, zburând spre mine.“

Zis şi făcut. Lui Azur îi crescură aripi puternice. Zbătându-se, se desprinse din ghearele vulturului pleşuv şi ajunse rapid, prin aer, înapoi la Laura.

Laura se transformă într-un nuc uriaş

Văzându-l cu ce viteză venea spre ea, Laurei i se făcu frică să nu cumva să aterizeze Azur prea rapid şi să se zdrobească de pământ. Şi atunci, tot la repezeală, luând în mână cochilia violetă, gândi intens: „Îmi doresc să fiu un nuc uriaş, astfel încât Azur să se oprească pe ramurile mele!“

Şi – nu departe de lac –, apăru un nuc uriaş, cu o coroană frumoasă, rotată, cu zeci de crengi şi sute de crenguțe pline de frunze şi fructe verzi. Azur ateriză fără probleme în nuc şi căută din ochi locul unde se afla stăpâna lui. Dar stăpâna lui nu se afla nicăieri.

Laura, transformată în nuc, descoperi cu disperare că, în procesul schimbării din om în copac, cochilia violetă dispăruse; căzuse din mâna ei şi se pierduse prin iarbă.

„Doamne, Dumnezeule, ce mă fac?!“ îşi spunea Laura în gând. În gând, pentru că nu mai avea cum să rostească vreun cuvânt, ca toți oamenii. Şi repeta la nesfârşit: „Îmi doresc... îmi doresc din tot sufletul, din adâncul ființei mele îmi doresc să fiu din nou cum eram înainte!“

Dar nimic nu se întâmpla. Ea continua să fie nucul uriaş în care singură dorise să se transforme.

Îşi amintea de părinții ei, de colegi, de mare, de colecția ei de scoici şi melci de mare, de câte şi mai

câte. Toate amintirile o săgetau cu o durere de neînchipuit. Iar visurile ei legate de oceanografie, de studiile de biologie, de viitor... o făceau să se tânguie amarnic – dar nu se auzea decât foşnetul frunzelor şi al crengilor în bătaia domoală a vântului.

Încerca să comunice cu Azur, care rămăsese mut de uimire între ramuri, temându-se să mai plece undeva şi tot aşteptând să apară stăpâna lui dintr-o parte sau alta. Dar nu avea niciun fel de posibilitate de a comunica nici cu Azur. Şi apoi, ce putea să-i spună? De exemplu: „Du-te, te rog, dragă Azur la părinții mei şi spune-le că m-am transformat în copac...!?“

Telepatia
Telepatia
TELEPATIA TELEPATIA TELEPATIA

Telepatie între un nuc şi un câine

Atunci Laura auzi în mintea ei foarte deslușit, cuvintele: „Păi cum aş putea eu să le vorbesc părinților, dragă Laura?! Doar ştii că niciun câine nu poate vorbi, decât cel mult în poveşti!“

Laura simți o uimire aşa de mare, că aproape îşi coborî toate crengile la pământ. Apoi rosti în gândul său întrebarea:

– Azur, nu cumva tu îmi transmiți cuvintele acestea?

Iar răspunsul nu întârzie:

– Mă mir şi eu că putem să ne înțelegem, Laura, unul cu celălalt prin gânduri! Până nu mi te-ai adresat prin gândurile de acum câteva minute, habar nu aveam că nucul în care tocmai poposisem eşti chiar tu! Mă aşteptam să apari de undeva şi să mă dai jos din acest copac aşa de înalt!

Laura oftă, tot în gând, desigur, deşi foşnetul frunzelor părea el însuşi un continuu oftat. Apoi spuse:

– Oricum, mă bucur că pot să vorbesc cu tine, pentru că mă simțeam îngrozitor de singură în câmpul nesfârşit în care mă aflu înfiptă!

Azur deveni foarte curios:

– Dar, Laura, ai putea să-mi lămureşti şi mie misterul acesta? Tu te-ai făcut copac, iar eu nici nu ştiu ce mai sunt: câine sau pasăre?

Laura foşni din nou din frunze a oftat lung.

– Dragul meu, numai eu sunt de vină! Acum îmi dau seama că, înainte de a-ți dori ceva, trebuie să te gândeşti la toate consecințele. Dacă mi-aş fi dorit altceva, ceva mai simplu, ca de exemplu să te găsesc acasă nevătămat sau să mi te aducă vulturul pleşuv înapoi, n-am mai fi fost nevoiți să trecem amândoi prin coşmarul acesta. Sau dacă nu mi-aş fi dorit să fiu copac, pentru ca tu să poposeşti fără să te răneşti pe crengile mele elastice, dacă, de exemplu, mi-aş fi dorit să te văd la mine în brațe sau să nu te doară când ajungi pe pământ, dacă aş fi formulat o dorință mai firească, nu aş fi ajuns în această situație îngrozitoare! Dorințele ne croiesc viața!

Azur găseşte cochilia violetă

Azur nu prea înțelegea mare lucru. Aşa că o întrebă:

– Păi, dacă, după cum pari tu să spui, ți se îndeplinesc dorințele aşa cum le formulezi, de ce nu-ți doreşti acum să redevii ceea ce ai fost? Şi să mai doreşti să-mi dispară şi mie aripile acestea de pe spate, că în curând îmi vor schimba numele din Azur în Câinele Zburător!

Laura scăpă acum printre frunze cel mai lung oftat din câte produsese ea până atunci în ipostaza sa de copac.

– Azur, am pierdut obiectul care îmi îndeplinea orice dorință. Pur şi simplu l-am scăpat din mână.

– Vrei să spui, din creangă!

– Mai şi râzi de mine! Nu vezi cât sunt de necăjită?!

Azur se gândi puțin, apoi spuse:

– Spune-mi ce miros are obiectul de care vorbeşti, că doar n-o fi căzut în lac! Şi mă duc eu să-l caut. Cred că într-o jumătate de oră îl şi aduc înapoi!

Laura găsi că ideea lui Azur era extraordinară.

– Cum de nu mi-a trecut mie prin cap aşa ceva, Azur? Într-adevăr, tu eşti în stare să te mişti liber, ba mai ai şi aripi! Du-te, te rog, şi caută scoica violetă.

Azur păru puțin încurcat. Apoi zise:

– Aha, jucăria aceea strălucitoare de care nu te despărțeai tu niciodată în ultima vreme!

Geduld
Respect

– Exact! Eşti cel mai deştept câine de pe glob.

– Ba eu cred că vrei să spui că sunt cel mai deştept câine din văzduh!

– Nu ştiam că ai umor, Azur. Sau ți-o fi crescut odată cu aripile?

Laura se simțea de-acum mult mai destinsă, ştiind că Azur cunoştea prea bine mirosul scoicii violete şi că i-o putea aduce destul de repede înapoi.

– Ei, acum mă duc după scoica aceea cu miros de iod! E un miros inconfundabil, nu se poate să nu-l găsesc eu printre miresmele de flori de câmp şi de frunză de nuc... Hm! stai, că-l şi simt în nări, vine din partea aceea!

Pe dată, Azur îşi desfăcu aripile şi zbură, oprindu-se pe un dâmb din apropiere. Începu să dea la o parte uşurel cu lăbuțele iarba şi găsi cochilia de scoică, cea violetă.

Cu miile de ochi pe care îi avea de-acum Laura – adică frunzele de nuc, care pentru ea erau şi ochi –, Laura văzu cu mare bucurie cum Azur ia cochilia violetă din iarbă şi cum zboară spre ea. Dar văzu în acelaşi timp şi cum vulturul pleşuv apare ca din neant şi îl atacă din nou pe bietul Azur. În scurta încleştare care avu loc, vulturul smulse cochilia violetă şi zbură cu ea departe, departe.

– Laura, îi transmise Azur stăpânei lui, stai unde eşti, că eu zbor după vultur să iau înapoi cochilia de la el.

– Stau, ce să fac! răspunse Laura, care era, pe cât de supărată, pe atât de înspăimântată la gândul că cochilia violetă se poate pierde pentru totdeauna. „Şi atunci, nimeni şi nimic nu mă mai poate salva“, îşi zise ea.

Telepatie
Telepatie

Laura caută să se obişnuiască cu situaţia

– Ar trebui totuşi să priveşti situaţia şi din alt unghi, îi transmise prin telepatie Azur. Uite, de pildă, faptul că n-ai ajuns complet singură şi izolată. Eu sunt foarte fericit că pot să vorbesc cu tine; tu... nu?

– O, ba da, ba da, ba da, dragul meu Azur, îl asigură Laura. Numai că... mi-e dor de mama şi de tata, mi-e dor de colegi, de şcoală, de lecţii, de mine însămi aşa cum am fost eu până acum...

– Caută să te obişnuieşti cu noua situaţie, Laura, nu mai respinge tot ce ţi se întâmplă. Lasă, că se va rezolva totul, o asigură Azur.

În timp ce discutau telepatic, Azur zbura de zor, urmărindu-l pe vulturul pleşuv. Laura nu mai putea să-l vadă, dar discutau de ca şi cum ar fi fost în continuare unul lângă celălalt.

Până la urmă, ascultând de sfaturile lui Azur, Laura se resemnă şi căută să nu se mai tânguie în sufletul său şi să nu mai sufere. Privi de jur-împrejur cu mai multă atenţie şi începu să examineze noul ei corp.

– De fapt, îşi spuse într-un târziu, ce biolog a mai avut vreodată şansa să examineze un copac dinăuntrul acestuia? Ar trebui să profit şi să fac cele mai atente şi mai amănunţite cercetări, măcar aşa, cât îmi permite situaţia.

Şi, din clipa aceea, fu ocupată cu înregistrarea în minte a tuturor amănuntelor legate de înfăţişarea frunzelor, procesul de fotosinteză, curgerea sevei prin ţesuturile lemnoase, relaţia cu aerul, cu vântul, cu... ploaia! Pentru că, la un moment dat, se stârni o ploaie grozavă de vară, pe care frunzele de nuc o primiră cu o bucurie fără seamăn, iar sufletul Laurei nu putu să nu se umple şi el de aceeaşi bucurie.

Şi aşa, din zi în zi, Laura se obişnui tot mai mult cu starea ei cea nouă şi deveni tot mai absorbită de observaţiile ei de natură ştiinţifică asupra nucului şi asupra lumii din imediata apropiere.

Câinele Zburător urmăreşte vulturul pleşuv

În vremea aceasta, Azur îl urmări pe vultur îndeaproape, dar nu-l atacă în aer, de teamă că l-ar fi putut face să scape cochilia violetă. Dacă ar fi căzut de la înălțimea aceea, s-ar fi spart cu siguranță, izbindu-se de pământ.

Vulturul zbura spre munți, unde îşi avea cuibul, între stânci. Se vedea că era tot mai obosit, pentru că înainta din ce în ce mai încet. Azur nu-l slăbea o clipă, deşi nu se apropia niciodată prea mult. În cele din urmă, învins de distanță, vulturul se lăsă în jos şi se opri pe vârful unui brad înalt. Azur se opri şi el pe un alt brad, la câțiva metri de vultur.

Vulturul îl privi fix pe Azur şi spuse:

– Câine Zburător, lasă-mă în pace, fă-te că m-ai pierdut; şi îți voi spune unde se găseşte cea mai mare comoară din țară, o peşteră plină numai cu aur şi diamante.

Azur răspunse:

– Nu-mi trebuie aur şi diamante. Tot ce vreau este cochilia violetă din ghearele tale, pentru că ție tot nu-ți foloseşte la nimic. Mi-o dai şi te las în pace. În fond, ar trebui să-ți fiu puțin recunoscător, pentru că, fără tine, n-aş fi căpătat aceste aripi şi nu aş fi devenit un ditamai Câine Zburător! Deşi la început nu mi-a plăcut

deloc noua înfățișare, acum mă simt bine cu aripile mele.

Discutau tot prin telepatie.

– E adevărat, răspunse vulturul, mie nu-mi foloseşte la nimic cochilia violetă, pentru că nu îndeplineşte decât dorințele oamenilor. Dar am fost contactat telepatic de Vrăjitorul de Peste Munți. El mi-a promis că-mi asigură hrana zilnică pînă la sfârşitul zilelor, dacă-i duc cochilia. Azur o întrebă pe Laura:

– Laura, ai putea tu să-i asiguri vulturului hrana zilnică până la sfârşitul vieții lui, dacă ți-ar da înapoi cochilia violetă? I-ai putea cere cochiliei să îndeplinească acest lucru.

Laura recepționase şi ea cuvintele vulturului şi ştia deja despre ce era vorba. Răspunse fără să stea pe gânduri:

– I-aş oferi în plus şi prietenia mea; am putea să petrecem mult timp împreună toți trei, dacă ar fi de acord cu această înțelegere.

Vulturul auzise şi el în mintea sa cuvintele Laurei. Răspunse:

– Bine, mă învoiesc.

Şi vru să-i dea lui Azur cochilia violetă. Numai că, în clipa următoare, apăru o veveriță roşcată, smulse cochilia violetă din ghearele vulturului pleşuv şi dispăru în cetina deasă a bradului.

În căutarea veveriței roșcate

– Măi, să fie! strigară Azur şi vulturul pleşuv într-un gând.

Apoi se înțeleseră s-o caute împreună pe veverița cea roşcată.

Zburând cu greu printre copaci, mai mult sărind din creangă în creangă, o căutară pe veveriță. După miros, după zgomot, ca şi din instinct, o localizară la vreo două sute de metri depărtare de bradul unde poposise vulturul spre a se odihni. Încercară să stabilească o legătură telepatică cu ea, dar nu reuşiră. Nu primeau niciun răspuns, oricât se străduiau să-i transmită gîndurile lor. Laura le cerea mereu amănunte despre mersul lucrurilor, din nou disperată la ideea că s-ar putea pierde cochilia violetă şi că problema ei ar rămâne nerezolvată pentru totdeauna.

Veverița, vulturul şi Azur se tot... hârjoniră prin pădure o zi întreagă, de parcă s-ar fi jucat de-a v-ați ascunselea. Veverița obosi în cele din urmă şi se ascunse într-o scorbură îngustă. Azur şi Vulturul se postară de o parte şi de alta a scorburii, se înarmară cu răbdare şi aşteptară să apară din nou veverița la lumină. Dar la ce lumină, că se întunecă de tot şi noaptea puse pe deplin stăpânire peste lume.

Nici a doua zi şi nici a treia zi, veverița nu ieşi din scorbură. Din când în când scotea puțin capul şi privea afară, dar, văzându-i pe cei doi, dispărea din nou în

scorbură. La un moment dat, un norişor de fum coborî de sus, acoperi atât vulturul, cât şi pe Azur şi aceştia simțiră că, de nu pleacă imediat de acolo, îi îneacă fumul şi mor. Se zbătură să iasă din fum, traseră adânc aer proaspăt în piept, apoi reveniră lângă scorbură. De data aceasta, veverița îşi scosese capul din scorbură şi îi privea liniştită.

– Nu mă mai priviți aşa amenințător, auziră amândoi în minte gândul veveriței. Cochilia violetă nu mai e la mine. A venit un fum negru şi înecăcios şi mi-a luat-o. Credeam că voi făcuserăți să apară acel fum, dar pe urmă m-am lămurit. Era Vrăjitorul de Peste Munți. La sfârşit mi-a mulțumit, zicând: „Bravo, veveriţo, te-ai descurcat de minune! De-acum, ori de câte ori vei intra în această scorbură, o vei găsi plină de alune! Mulțumesc!“ Şi-a dispărut.

Cei doi se repeziră s-o sfâşie pe veveriță de supărare. Dar aceasta dispăru în scorbură şi nu mai apăru din nou.

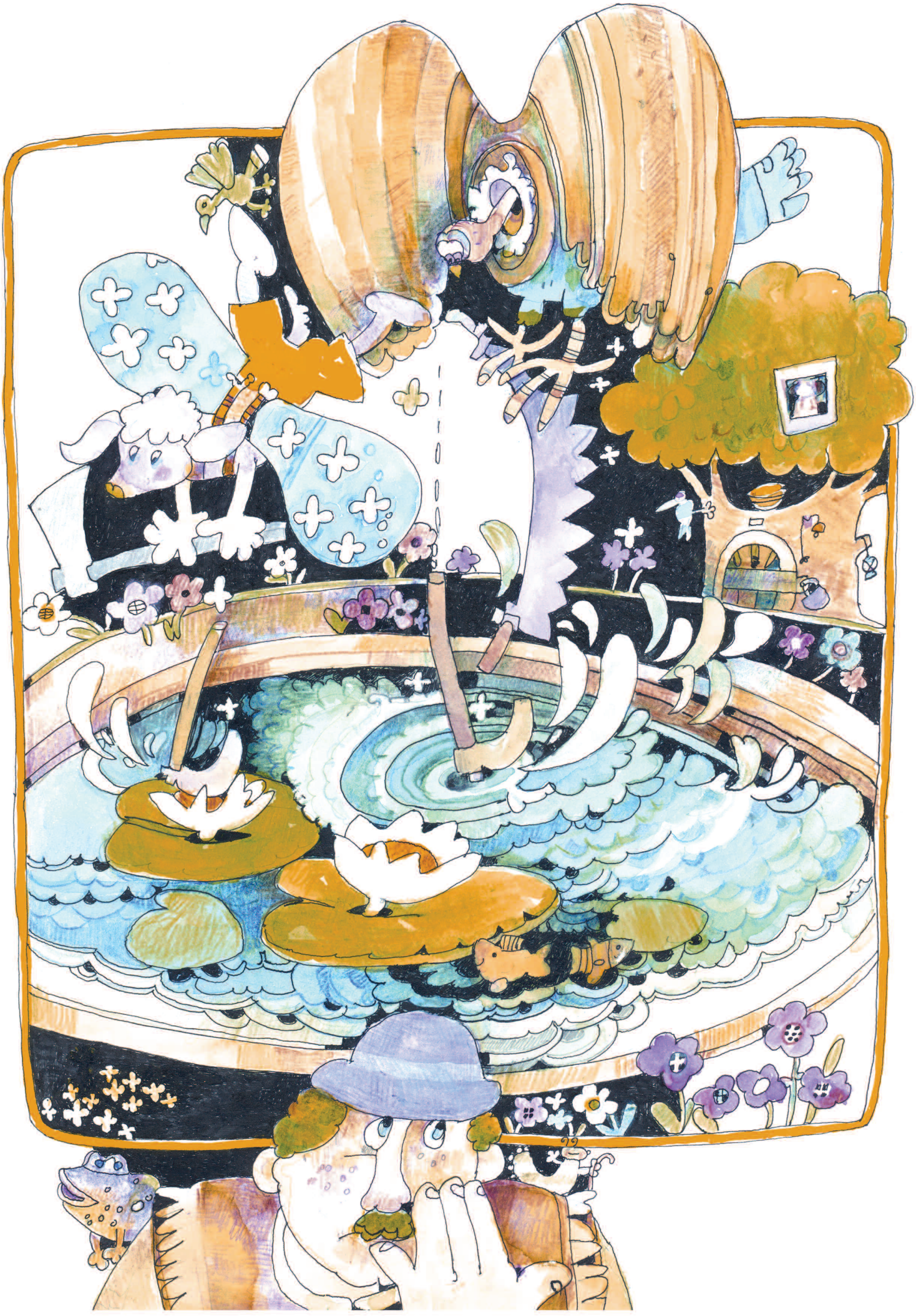

Proprietarul ogorului doreşte să taie nucul

Chiar în acea clipă răsună în mintea lui Azur şi a vulturului un strigăt disperat. Era Laura:

– Azur, dragul meu, au venit să mă taie!

Fără să mai stea pe gânduri, Azur şi vulturul o zbughiră imediat şi vâsliră prin aer cu aripile lor mari şi puternice, ajungând la nucul cel singuratic din mijlocul câmpului în cel mai scurt timp cu putință.

Şi încă nu era prea târziu! Lucrătorii, văzând cât de înalt şi puternic era nucul, stătuseră mai întâi să-l admire şi îi sugeraseră proprietarului să renunțe la hotărârea lui de a doborî frumosul arbore. Urmă apoi o lungă discuție, din care Laura află că proprietarul era extrem de nedumerit în privința apariției neaşteptate a copacului pe terenul lui.

– De fapt, eu vreau să tai nucul, tot repeta proprietarul, nu atât pentru lemnul din el sau pentru umbra pe care o aruncă asupra culturilor, cât pentru faptul că a apărut aşa, peste noapte! Mi se pare a nu fi lucru curat, drept să spun...

Până la urmă, unul dintre lucrători întrebă pe un ton categoric:

– Deci, domnule proprietar, îl tăiem sau nu-l tăiem?

Proprietarul răspunse hotărât:

– Tăiați-l!

Atunci lucrătorul ce pusese întrebarea finală scuipă în palme, puse mâna pe topor şi îl ridică în aer, repezind cu sete prima lovitură în coaja copacului.

Numai că, în secunda următoare, toporul îi zbură din mână, iar lucrătorul, datorită inerției, căzu şi se lovi cu capul de trunchiul gros al copacului, leşinând pe loc.

Ce se întâmplase? Azur se repezise în zbor şi îi smulsese toporul din mână, zburând cu el mai departe.

Toți rămaseră năuciți. Proprietarul tot repeta:

– V-am spus eu! V-am spus eu! Nu-i lucru curat! V-am spus eu!

Se repeziră la cel leşinat, îi deschiseră nasturii de la cămaşă, îi fricționară tâmplele şi încheieturile mâinilor, până când acesta deschise ochii, revenindu-şi din leşin.

– Ce facem mai departe? întrebă al doilea tăietor de lemne.

– Doborâți-l cât mai iute! spuse proprietarul ogorului.

Încercă şi al doilea, dar şi lui îi zbură toporul din mână; de data aceasta se repezise asupra lui vulturul.

Proprietarul îşi smulgea părul din cap şi repeta tot mai năuc:

– V-am spus eu! V-am spus eu! V-am spus eu! V-am spus eu!

Cel de-al treilea tăietor nu mai vru să încerce şi el.

– Ştiți, țin prea mult la toporul meu ca să-l văd dispărând în aer, răpit de vreo lighioană. Aşa că...

Dar proprietarul nu-l lăsă să-şi termine vorba: luă el ultimul topor rămas şi lovi cu sete înspre trunchiul copacului. Azur însă avusese grijă să fie pe aproape – şi

astfel zbură şi ultimul topor prin aer şi fu aruncat în lacul din apropiere.

De data aceasta, lucrătorii îşi dădură seama că prin aer zburau un vultur pleşuv şi un câine înaripat, care le luaseră topoarele şi le aruncaseră în lac, unul după altul.

– Câini care zboară! Nuci care apar peste noapte! Cine a mai pomenit aşa ceva?! se întrebau ei, cuprinşi de spaimă.

Proprietarul le spuse:

– V-am tocmit să-mi tăiați nucul, vă rog să mi-l tăiați! Doar vă pricepeți la treaba aceasta foarte bine, nu este pentru prima dată când trebuie să tăiați un copac aşa de gros, nu-i aşa?

Mai aveau cu ei o drujbă, adică un ferăstrău mare şi greu, acționat de un motoraş care funcționa cu benzină. Proprietarul îşi scoase pistolul şi se pregăti să-l descarce în câinele cel înaripat şi în vultur. Iar doi dintre tăietori începură să pregătească ferăstrăul.

– Dragii mei, prietenii mei, strigă Laura cât putu de tare, dar în gând, desigur, aveți grijă cum veți acționa, că sunt în stare să vă omoare şi pe voi şi pe mine!

Vulturul însă îi transmise lui Azur ideea că trebuie să-l atace din două părți pe omul cu pistolul în mână. Astfel, Azur îi apăru acestuia în față şi, în timp ce proprietarul încerca să-şi descarce pistolul în direcția lui, vulturul i-l smulse din mână, venind prin spate. Vulturul duse pistolul departe, lăsându-l să cadă în lac, în timp ce Azur se repezi asupra lucrătorilor, lătrând amarnic şi arătându-şi colții. Aceştia o luară la sănătoasa, urmați de proprietar, lăsând drujba şi tot în

urma lor. Azur îi urmări ce-i urmări şi se întoarse la nuc. Se aşeză pe un ram, alături de vultur.

– Problema este că proprietarul nu se va opri aici, cred, spuse Laura. Se vor întoarce probabil cu forțe sporite, cu arme de vânătoare şi mai ştiu eu cu ce şi atunci nu ştiu cum am mai putea face față atacurilor lor.

Laura ia legătura cu Luca

Azur spuse:

– Nu ne rămâne altceva de făcut decât să încercăm să recuperăm cochilia fermecată cât mai rapid!

Vulturul fu de altă părere.

– Laura, spuse el, încearcă să te concentrezi şi să vezi dacă poți cumva să intri în comunicare cu unul dintre colegii tăi de clasă. Ar fi bine dacă ai putea comunica cu unul dintre ei, ca să-i lămurim pe tăietorii de copaci că acest nuc nu trebuie doborât în niciun caz!

Laura se plânse:

– Am tot încercat, dragii mei. I-am luat pe toți pe rând, dar n-am reuşit să ajung la mintea niciunuia dintre ei. Parcă totuşi ceva-ceva mi s-a părut că mi-ar fi răspuns Luca... dar am pierdut imediat legătura cu el. Să mai încerc, ce ştiu eu... Să mă concentrez tot asupra lui Luca, voi ce spuneți?

– Tu îl cunoşti pe Luca, oare, Câine Zburător? întrebă vulturul.

– Mă cheamă Azur, de ce nu-mi spui pe nume? răspunse acesta.

– Îmi vine greu; dar ce ai împotriva numelui de Câine Zburător?

– Ai dreptate, e un nume ca oricare altul. Ba chiar încep să fiu tot mai mândru de el. Înainte, când abia îmi apăruseră aripile, mă temeam să nu capăt această poreclă... dar acum am ajuns chiar s-o îndrăgesc!

Laura îi rugă:

Telepatia
S.O.S.
Telepatia
Telepatia
S.O.S.
S.O.S.

– Lăsați-mă să mă concentrez! Mi s-a părut că Luca mi-a răspuns, că mi-a trimis o frântură de gând.

Vulturul spuse:

– Atunci Câinele Zburător şi cu mine plecăm în căutarea lui Luca. Dacă ne vede, în mod sigur mintea lui va intra mai uşor în rezonanță cu tine, pentru că va înțelege câte ceva din ceea ce te înconjoară.

Cei doi zburară spre oraş, iar Laura continuă, cu toate frunzele şi ramurile sale, să se gândească la Luca, să-i transmită: „Luca sunt în primejdie, răspunde-mi!“.

Uneori, după câteva minute lungi de concentrare, Laura auzea în mintea ei câte o frântură de gând de-al lui Luca: „Da, Lau...“ sau „Aici sunt, spu...“; apoi tăcere.

După multe, îndelungi şi chinuitoare încercări, deodată răsunară clar în mintea Laurei primele gânduri cu cap şi coadă ale lui Luca:

– Da, Laura! Te aud tot mai clar. De fapt, îl văd acum şi pe câinele tău Azur, care tot zboară în jurul capului meu! Nu ştiam că l-ai făcut să zboare! Cred că i-ai schimbat informația genetică, nu degeaba eşti tu tare la biologie!

– Ah, Luca, nu! răspunse grăbită şi totodată bucuroasă Laura. De fapt, am avut o cochilie de scoică de mare, care avea... dar oare o să mă crezi? Oricum, trebuie să mă crezi, că doar poți vedea consecințele... Deci scoica aceea îmi îndeplinea orice dorință şi mi-am dorit – o să vezi tu de ce... – să devin copac şi acum sunt un nuc, nu mai sunt fetița pe care o ştii, sunt un nuc mare, crescut în câmpul de lângă lac. Şi vor să mă taie!

– Cine vrea să te taie?

– Proprietarul terenului pe care mă aflu. A venit cu trei tăietori de copaci şi... dar, uite, vin din nou! De data aceasta au puşti la ei...

Luca sare în ajutor

Atunci răsună în mintea ei vocea lui Azur:

– Nu te teme, Laura, venim imediat şi îl aducem şi pe Luca în zbor. Chiar acum am stabilit şi noi contactul telepatic cu Luca, aşa că putem şi comunica în timp ce zburăm spre tine.

Într-adevăr, sosiră în zbor şi se aşezară pe ramurile nucului. Dar în clipele următoare se apropiară şi cei ce voiau să doboare copacul şi să împuşte vulturul şi Câinele Zburător. De data aceasta, proprietarul era însoţit de doi vânători experimentaţi, cu armele pregătite şi de cinci tăietori, cu drujbe mari şi puternice.

Luca coborî iute din nuc şi se apropie de grupul de bărbaţi cu paşi hotărâţi.

– Vă rog să nu tăiaţi nucul. Este foarte important să-l lăsaţi aşa câteva zile, apoi va pleca de la sine!

– Cum adică, va pleca de la sine? Ce, ai înnebunit? Şi ce cauţi tu pe ogorul meu? Să pleci imediat! răspunse proprietarul ogorului.

Luca nu plecă, ci se întoarse spre nuc şi se lipi de trunchiul gros.

– Dacă tăiaţi nucul, mă tăiaţi şi pe mine odată cu el!

Bărbaţii râseră puternic.

– Hai, piciule, vezi-ţi de treabă! Ce, îţi închipui că am bătut drumul până aici numai pentru te asculta pe

tine vorbind? Noi avem treabă. Tu – fugi acasă repejor, că de nu, o încasezi!

Luca nu mai spuse nimic, dar ridică în sus degetul cel mic de la mâna stângă. Veți afla imediat de ce! Între timp însă, trebuie spus că unul dintre vânători i-a zărit printre frunze pe Azur şi pe vulturul pleşuv cocoțați pe ramurile nucului. Imediat au dus puşca la ochi şi au tras. În acelaşi timp, doi dintre tăietori se repeziră asupra lui Luca cu intenția de a-i da o bătaie zdravănă, pentru a-l face să dispară din calea lor.

Solzul de balaur

Numai că, să vezi minune! Alicele plecate din puştile vânătorilor se reîntoarseră şi intrară din nou pe țevile puştilor, făcând să se strice mecanismul acestora şi să se blocheze complet. Iar loviturile țintite de tăietori asupra lui Luca nu-l atinseră nicidecum pe băiat, în schimb le aduseră o mare durere tăietorilor: unul s-a ales cu o fractură la braț, iar celuilalt i s-a înțepenit umărul de nu-şi mai putea mişca brațul nici cu un centimetru în dreapta şi în stânga.

Trebuie să aflați, iubiții mei cititori, că Luca fusese în contact cu forțe supraumane: într-o împrejurare anume, se luptase cu Balaurul cu Şapte Capete; îl învinsese, dar nu-i luase viața, ci îl transformase într-un balaur bun la suflet şi înțelept. De bucurie, Balaurul îi dăruise un solz de pe trupul lui, care se lipise de unghia degetului mic de la mâna stângă a lui Luca. Iar când Luca ridica acest deget în sus, un scut invizibil, de netrecut, acoperea trupul lui Luca şi pe toți cei pe care dorea el să-i ocrotească. În cazul acesta, Luca îi ocrotea prin scutul său pe Laura, adică nucul cel mare, pe Azur şi vulturul pleşuv. Când vânătorii au tras, alicele s-au izbit de scut şi au revenit la locul lor de origine, adică în țevile celor două puşti de vânătoare. Iar când tăietorii au izbit cu sete înspre Luca, scutul le-a produs efectele descrise mai sus.

O grea tăcere cuprinse totul. Bărbații nu înțelegeau cum de se stricaseră puştile şi cum de se răniseră cei doi tăietori aşa de tare. Apoi, proprietarul spuse:

– V-am spus eu! V-am spus eu! Nu-i lucru curat! Trebuie să distrugem copacul acesta cât mai repede!

Luca îl privi calm, ținând în continuare scutul invizibil activ în jurul lui şi al pomului.

– Domnule, de ce vă luptați cu ceea ce nu puteți înțelege? Eu v-am rugat să ne acordați un răgaz de câteva zile şi veți vedea cum pomul nu va mai fi aici. Poate chiar în noaptea aceasta aş putea rezolva problema.

– Dar dați-ne şi nouă o explicație, tinere domn! zise unul dintre vânători.

– Cum să nu, cu dragă inimă. Cineva a făcut o experiență şi a transformat o fetiță în acest copac. Dacă tăiați copacul, fetița moare. Dacă îl lăsați în picioare, va fi timp ca experiența să fie acum repetată în sens invers, copacul redevenind la loc fetiță.

– Ce baliverne îndrugi acolo, băiete, te-ai țicnit sau ce?! se repezi proprietarul la el, vrând să-l apuce de păr şi să-l tragă la o parte de lângă trunchiul copacului. Dar… i se rupseră degetele în aer!

Proprietarul nu mai putea de durere!

– Au! Au! spuse el. Nu-i lucru curat! V-am spus eu! V-am spus eu!

Unul dintre vânători îl sprijini, pentru că era gata-gata să cadă de durere. Apoi îi spuse:

– Eu cred că ar fi bine să aşteptăm câteva zile, poate misterul se rezolvă de la sine, după cum spune domnul acesta tânăr… Ştiți, cu experimentele acestea care se fac cu genele ființelor… cu clonarea animalelor,

ba chiar şi a oamenilor, adică cu înmulțirea lor în laborator... s-ar putea ca totul să fie într-adevăr un experiment genetic de ultima oră!

Cum nu aveau încotro, bărbații se hotărâră să plece acasă. Sprijinindu-se unii de alții, plecară, hotărâți să vină a doua zi – că între timp se cam înserase –, cu poliția, cu forțe proaspete, cu încă doi sau trei vânători experimentați...

Părinții Laurei o caută îndureraţi

Luca se urcă pe un ram şi mai stătu puțin la vorbă – sau, poate ar fi mai bine să spun că stătu la gânduri – cu colega lui, cu vulturul pleşuv şi cu Câinele Zburător. După un timp, tocmai se pregătea să-şi ia rămas bun de la Laura, adică de la nuc, când – pe neaşteptate – apărură sub nuc chiar părinții Laurei! Erau traşi la față, nedormiți de multe zile. Anunțaseră poliția, desigur, dar încă nu primiseră nicio veste. Se hotărâseră s-o caute şi ei – şi trecuseră prin toate locurile pe unde ştiau ei că mergea Laura în mod obişnuit. Acum, pe înserat, porniră spre lac. Mare le fu mirarea, văzând că nu departe de mal, în plin câmp, crescuse aşa, deodată, un nuc mare. Se apropiară uimiți.

Mama Laurei chiar mângâie puțin coaja aspră a pomului şi spuse:

– Nu ştiu de ce, dar parcă îmi aduce aminte de Laura.

– Sigur, spuse tatăl ei, doar e ceva din domeniul biologiei, nu? – face parte din universul ei de preocupări. Cred că s-ar fi bucurat să-l vadă aici şi, cine ştie, ne-ar fi putut spune şi nouă dacă a fost plantat de cineva sau dacă a crescut mai repede decât alți pomi...

Părinții Laurei nu-i văzură pe prietenii Laurei, fiind aceştia bine ascunşi în frunziş.

Telepatic, Luca o întrebă pe Laura ce dorea ea să facă el în legătură cu părinții ei. Laura îi spuse că potrivit ar fi să-i lase să ajungă întâi acasă şi apoi să le dea un telefon şi să le spună ceva liniştitor.

– Ştii, zise Laura, ar putea să-i creadă lumea cam ciudați, dacă ar începe să le spună tuturor că nucul acesta sunt de fapt eu!

– Ai dreptate! Mai bine îi lăsăm să se frământe încă puțin, pentru că eu cred că mâine dimineață vei fi din nou tu însăți.

– Vai, Luca, ce mari speranțe îmi dai! Pe ce te bazezi?

– Draga mea, ceea ce pot să-ți spun cu certitudine acum este că în noaptea aceasta eu voi face tot posibilul să te salvez.

– Mulțumesc mult, Luca. O să-mi lipseşti!

– Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă cu forța gândului şi voi fi lângă tine.

Luca se reîntâlneşte cu lumea supraumană

Luca se despărți de cei trei şi alergă spre casă. Îi sună pe părinții Laurei şi le spuse că îi părea rău pentru Laura, dar că în mod sigur va apărea ea peste o zi sau două. Apoi îi spuse mamei sale noapte bună şi intră în camera lui. Aici, la căderea serii, începeau călătoriile lui în lumea supraumană, despre care nu avea voie să povestească nimănui. Dacă ar fi povestit cuiva, s-ar fi întrerupt contactul lui cu prietenii din lumea supraumană.

Îl luă în brațe pe Ursuțu', ursulețul lui de jucărie şi îi spuse:

– Ursuțu', te rog să mă ajuți din nou! Laura se află într-o mare, mare primejdie.

Apoi adormi. Dar nu adormi bine, că se şi trezi pe un nor uriaş. Camera lui devenise foarte mare şi se umpluse de nori. Pe unul dintre aceşti nori se afla Luca, dar nu singur: prietenii lui din lumea supraumană veniseră şi ei pe nor: calul cu patru aripi, pe nume Zglobíu', broscuța fermecată numită Iuțita, albina numită Hărnicuța şi câinele zis Colțea.

Ținură sfat, preț de câteva minute, apoi Zglobíu' spuse: sunt gata să vă duc la Vrăjitorul de Peste Munți. Dar mai întâi, Iuțita să ne facă invizibili.

Iuțita bolborosi câteva cuvinte într-o limbă veche, de fapt, în limba dacă, din care ceilalți nu înțeleseră

nimic. Apoi scuipă cu puțină salivă în jurul lor şi spuse, bucuroasă:

– Gata! Suntem invizibili!

Zglobíu' continuă:

– Hărnicuța să ne facă şi lipsiți de miros!

Hărnicuța rosti şi ea o vrajă numai de ea ştiută şi spuse:

– De acum nimeni nu ne va simți după miros.

Zglobíu' tot nu dădu semnalul de plecare. Zise:

– Acum Colțea să facă în aşa fel, încât orice zgomot am face, să nu poată fi auzit de nimeni.

Zis şi făcut. Colțea rosti şi el o vrajă şi apoi adăugă:

– De acum suntem perfect silențioşi!

La Vrăjitorul de Peste Munți

Se urcară pe coama lui Zglobíu' şi plecară cu viteza gândului. În câteva clipe, erau în palatul roşu, de mărgean, al Vrăjitorului de Peste Munți, chiar în sala cea mare a vrăjilor.

Vrăjitorul stătea aplecat peste nişte vase mari, din care ieşeau aburi violeți. Ținea în mână chiar cochilia violetă a Laurei şi bombănea:

– Lasă, că-ți vin eu de hac! Nu vrei să îndeplineşti decât dorințele oamenilor lipsiți de legătură cu lumea supraumană. Nu-i nimic, te învăț eu minte! Te învăț eu minte, îți scot eu orice împotrivire din tine şi apoi, prima mea dorință va fi s-o distrugi pe fetița-nuc... s-o bagi pe foc! Să nu mai ştie nimeni nimic despre puterile tale!

Luca, nevăzut, neauzit şi fără să i se poată simți prezența în niciun fel, se apropie de Vrăjitor, îi luă cochilia din mână (care deveni şi ea invizibilă, de cum puse Luca mâna pe ea), se urcă din nou pe Zglobíu' şi zburară cu toții înapoi. Vrăjitorul rămase cu gura căscată şi, intrându-i prea mult abur violet în gură, îşi pierdu toate puterile vrăjitoreşti şi se transformă într-un om obişnuit. Imediat după aceea, vrăjile care țineau laolaltă mărgeanul pentru formarea palatului roşu dispărură. Iar palatul se topi în razele lunii şi urcă, sub forma unui fum luminos, spre cer.

Luca ajunse din nou pe norul din camera lui, de unde pornise spre Vrăjitorul de Peste Munți şi, chiar înainte să-şi poată lua rămas bun de la prietenii lui, adormi. Dormi buştean până în zori.

Cochilia violetă ajunge din nou la Laura

Când se trezi, Ursuțu' ținea în lăbuțele sale cochilia violetă.

– Mulțumesc mult, Ursuțu', spuse Luca, tare bucuros.

Apoi începu să se îmbrace foarte grăbit. Mama sa îl întrebă:

– De ce vrei să pleci aşa de devreme, Luca? Nici măcar n-au mijit zorii, iar tu, foarte preocupat, te îmbraci la repezeală! Vino şi mănâncă ceva mai întâi, nu pleca!

Nedorind să se dea de gol, băiatul se aşeză la masă şi începu să mănânce. Îşi dădu seama însă că trebuie mai întâi să-i dea vestea cea bună Laurei, care în mod sigur suferea singură în câmp.

„Dar ce ar fi", îşi spuse el, „dacă aş lua legătura cu ea cu ajutorul gândurilor şi aş ruga-o să-l trimită pe Câinele Zburător să ia cochilia de la mine? Acum Vrăjitorul de Peste Munți nu mai e de fapt vrăjitor – deci nu mai reprezintă o primejdie – şi atunci nu mai are cine să-l atace pe Câinele Zburător pentru a-i lua cochilia fermecată..."

Zis şi făcut. Se ridică de la masă, spunându-i mamei că are puțină treabă în camera lui şi că se întoarce imediat. Se duse în camera lui şi se apropie de

fereastră. Se concentră adânc şi luă legătura telepatic cu Laura.

Laura nici nu aşteptă să afle ce avea Luca de spus. Imediat ce simți că s-a stabilit legătura cu el, ca o punte de gânduri, ea îi şi spuse, foarte îngrijorată:

– Luca, părinții mei iar au venit aici şi nu se mai dezlipesc de nuc. Nici nu ştiu ce să fac! I-am rugat pe Azur şi pe vultur să nu se arate, să stea ascunşi în frunziş. Dar... cred că dintr-o clipă într-alta vor apărea şi vânătorii, tăietorii şi proprietarul şi să vezi cum se vor certa cu părinții mei...

Luca îi spuse:

– Mai bine bucură-te, că am ceva pentru tine. Trimite-l pe Azur la fereastra mea! O să-i dau cochilia violetă.

– Cum?! strigă Laura, cuprinsă de o nesfârşită bucurie. Ai găsit cochilia mea fermecată? Şi Vrăjitorul – nu mi-o va lua din nou?

– Nicio grijă, răspunse Luca. Vrăjitorul de Peste Munți va trebui să învețe de-acum o meserie nouă. Toate puterile lui vrăjitoreşti s-au topit ca un fum!

– Vai, Luca, nu ştiu cum ai reşit să faci toate acestea! În orice caz, îți mulțumesc mult, mult de tot!

– Laura, îi spuse Luca, ai grijă, te rog, să nu povesteşti nimănui despre toate aceste lucruri, pentru că, în caz contrar, toți prietenii noştri din lumea supraumană se vor retrage şi nu vor mai lua legătura cu tine. În orice caz, să nu aminteşti niciun cuvânt despre mine. Uite, poți să spui că cochilia ți-a adus-o înapoi Câinele Zburător.

– Adică Azur... spuse Laura. Bine, Luca, nu le voi sufla o vorbă despre tine. Cât despre celelalte întâmplări – nu ştiu dacă mă va răbda inima să nu le

la petite
la petite

povestesc părinților mei absolut tot, ca să aibă şi ei o explicație pentru ce mari necazuri le-am produs.

– Bine, Laura, cum vei dori tu. Uite, îl şi văd pe Azur apropiindu-se în zbor.

Într-adevăr, Azur, care primise şi el, în mintea sa, gândurile trimise de Luca, nici nu mai aşteptase încuviințarea Laurei şi o şi pornise în zbor. Ajunse repede la fereastra camerei lui Luca, luă cochilia violetă de la acesta şi o zbughi înapoi cât ai zice peşte. Cum ajunse, puse cu mare grijă cochilia la îmbinarea dintre două crengi groase, astfel încât să nu cadă cumva.

Laura nici nu ştia cum să formuleze mai repede dorința de a redeveni ceea ce era ea de fapt. Văzu că părinții ei îngenunchează şi începură să se roage la Dumnezeu. Atunci, cu mare emoție zise în sinea ei: „Îmi doresc, îmi doresc nespus să mă reîntorc la forma mea umană.“

Şi se trezi păşind între mama ei şi tatăl ei.

Vă puteți închipui marea bucurie pe care o simțiră cu toții! Se îmbrățişară şi se sărutară îndelung. Apoi, îi luară şi pe Câinele Zburător şi pe vulturul pleşuv în brațe şi cu toții se simțiră foarte apropiați şi plini de o nesfârşită fericire.

Mama şi tatăl Laurei, după ce îşi reveniră din uimire, îngenunchiară din nou şi o rugară şi pe Laura să îngenuncheze alături de ei, pentru a aduce mulțumiri Domnului. Laura îngenunche cu mare recunoştință față de minunea revenirii ei la forma umană şi toți trei se rugară şi mulțumiră Celui de Sus pentru faptul că totul se terminase cu bine.

Apoi, porniră spre casă. La timp, pentru că nu departe se zăreau venind proprietarul ogorului, câțiva polițişti, câțiva vânători şi o echipă de unsprezece tăietori de copaci.

– De data aceasta, nu mai scapă! Am de gând să fac nucul acela mii de fărâme! se desluşeau strigătele proprietarului în depărtare. V-am spus eu! V-am spus eu! Nu-i lucru curat! V-am spus eu!

În timp ce Laura şi părinții ei se îndepărtau, Laura auzi exclamațiile polițiştilor:

– Unde e, domnule, nucul acela? Nu vedeți că nu e niciun nuc?! Şi vă spuseserăm noi că aici nu e prevăzut niciun pom fructifer pe hărțile noastre. Mai mult ca sigur că ați visat, domnule proprietar!

Nu se auzi răspunsul proprietarului, dar peste un timp acesta strigă din nou:

– V-am spus eu! Nu era lucru curat! V-am spus eu.

Laura zâmbi, dar în acelaşi timp o trecu un fior de groază la gândul că Luca nu ar fi adus cochilia salvatoare la timp!

Apoi Laura le povesti părinților ei tot ce se întâmplase. Deşi Luca o prevenise că, după ce va dezvălui secretele, legătura ei cu lumea supraumană se va frânge, nu putu să le ascundă părinților ei adevărul. Sări numai peste rolul jucat de Luca, pentru că îi promisese să nu dezvăluie nimic despre el. În final, desigur, cochilia violetă (care, precum vă puteți da seama, iubiți cititori, fusese legătura Laurei cu lumea supraumană) nu-i mai îndeplinea Laurei nicio dorință.

Dar Laura nu se supără pe ea din cauza aceasta. O păstră în continuare cu aceeaşi dragoste la ea în buzunar. Era foarte bucuroasă că Azur rămăsese în continuare Câinele Zburător, cu care se mândrea în tot oraşul; că vulturul pleşuv venise să locuiască cu familia ei în casă şi nu s-ar mai fi despărțit de ea şi de Câinele Zburător pentru nimic în lume; şi că putea în conti-

nuare să comunice oricând voia cu Azur, cu vulturul şi cu Luca numai şi numai prin puterea gândului.

Iar Azur a rămas toată viața un frumos patruped înaripat, pe care toți – mai puțin Laura, desigur – îl numeau „Câinele Zburător“.

Din partea autorului

Eroii noştri vă dau de acum întâlnire în povestea următoare, adică în *Tatăl Risipitor.* Ce se va întâmpla, oare? Ei bine, Luca îşi va recupera tatăl de pe Planeta Regelui Cremene!

Ați citit şi celelalte poveşti despre Luca? Iată lista lor (le puteți cere gratuit de la Vodafone):

1. *Vântul Turbat*
2. *SupraCreier, Calculatorul Îndrăgostit*
3. *Planeta Gânditoare*
4. *Prințesa Maria*
5. *Fetița Vrăjită*
6. *Câinele Zburător*
7. *Tatăl Risipitor*

Trimiteți-mi mesajele voastre pe una dintre următoarele adrese de e-mail:

doncoresi@yahoo.com
doncoresi@epublishers.info

Vă mulțumesc!

Don Coresi

Cuprins

7	Tainele telepatiei
9	Doreşte-ți ceva!...
11	Câinele Azur capătă o pereche de aripi
13	Laura se transformă într-un nuc uriaş
17	Telepatie între un nuc şi un câine
19	Azur găseşte cochilia violetă
23	Laura caută să se obişnuiască cu situația
25	Câinele Zburător urmăreşte vulturul pleşuv
29	În căutarea veveriței roşcate
33	Proprietarul ogorului doreşte să taie nucul
37	Laura ia legătura cu Luca
41	Luca sare în ajutor
43	Solzul de balaur
47	Părinții Laurei o caută îndureraţi
49	Luca se reîntâlneşte cu lumea supraumană
53	La Vrăjitorul de Peste Munți
55	Cochilia violetă ajunge din nou la Laura
63	Din partea autorului

ÎMPĂRĂȚIA POVEȘTILOR

CÂINELE ZBURĂTOR

de DON CORESI

ePublishers